

Koupelna aneb Prostor nebývalých možností

Divadlo Letí, cílící na současnou dramaturgii, uvedlo na festivalu hru mladého australského autora Declana Greena **8GB tvrdýho porna**. Dvě hlavní, a zároveň i jediné, postavy představující dvojici nešťastníků neschopných se intimně sblížit a vystoupit ze stereotypu svého života, byly ztvárněny herci Annou Polívkovou a Petrem Vaňkem. Herci byli schopni velmi poutavě karikovat ony dva ztroskotance, přičemž bylo využito i fyzického vzhledu herců, jenž byl v protikladu s vizuálním vzezřením samotných protagonistů. Tento prvek, poukazující na falešné představy každého z nás o sobě samém, byl jedním z mnoha přidáných významů a hodnot, které dokázal režisér Petr Hašek zajímavě využít. Příjemným zpestřením, jež přiblížilo celé představení divákům, byla část, ve které oba protagonisté četli lístky krátkých výpovědí napsaných diváky. Příběh byl také často sdělován skrz přímý popis odehrávajícího se děje protagonistou či prostřednictvím různorodých osobních výpovědí, ať už vnitřních či vnějších; což mělo za následek vznik velmi zajímavé a poutavé formy narace. Na druhou stranu, právě díky této formě narace, jež vyžadovala přesné změny v hereckém projevu k odlišení rozličných výpovědních částí, se stávalo, že představení ztrácelo na tempu a celistvosti. Barevně výrazné scénografické řešení Jiřky Nejedlé skýtalo nespočet možností využití. Dominantní konstrukce, představující koupelny protagonistů, fungovala jako nespočet prostředí a prostřednictvím různorodé práce s ní docházelo i k prezentování dalších přidáných významů.

NiP

Připravil Radek Smetana, Východočeské divadlo Pardubice

Realizaci projektu podporuje

PARDUBICKÝ KRAJ

Pardubice

NADACE ČEZ

Hlavní sponzor festivalu

Sponzoři festivalu

Významní sponzoři festivalu

Sponzor cen festivalu

Sponzor Kuličkydíky smíchu

Hlavní mediální partner

Mediální partneři festivalu

Ubytování zajišťuje

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Daniela Hermana; hejtmana Pardubického kraje Martina Netolického; primátora města Pardubice Martina Charváta a prezidenta Herecké asociace Jiřího Hromady. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a Statutárního města Pardubice.

16.

GRAND FESTIVAL SMÍCHU

25. leden – 1. únor 2016
Východočeské divadlo Pardubice

V.

FESTIVALOVÉ NOVIN(K)Y

pátek 29. 1. 2016

Dnes soutěží... Městská divadla pražská, Divadlo ABC

Divadlo ABC se zúčastnilo GRAND Festivalu smíchu celkem třikrát a vždy si z něj odvezlo nějaké ocenění. Navíc v pardubickém divadle se svými úspěšnými inscenacemi opakovaně hostuje i mimo festival. Tentokrát k nám přijede s inscenací, kterou loni sobě a svým divákům připomnělo 110. výročí narození dvou velikánů českého divadla Jana Wericha a Jiřího Voskovce.

Zabrousíme tedy opět trochu do historie, i když jistě už tušíte, co mají tato dvě divadla společného. Dnešní Divadlo ABC totiž sídlí ve stejných prostorách jako tehdejší Osvobozené divadlo, a to v suterénu obchodního domu U Nováků, který byl postaven v letech 1901–1904 podle projektů významného českého architekta Osvalda Polívky. Osvobozené divadlo V+W zde působilo od sezóny 1929/30 až do ukončení své činnosti v roce 1938 (po marných pokusech o jeho oživení definitivně zaniklo v roce 1948). Mezi tím odkoupil divadlo komik Jára Kohout a přejmenoval je na Divadlo u Nováků. V 50. letech pak divadlo provozovaly Pražské estrády, které nabízel divákům produkce na pomezí revue, kabaretu a sólového cirkusu provozované Čs. cirkusy, varieté a lunaparky. Roku 1955 zde vzniklo pod vedením Jana Wericha Divadlo satiry, pokoušející se navázat na tradici Osvobozeného divadla, které bylo v roce 1958 z administrativních a politických důvodů přejmenováno na Divadlo ABC. Poté, co Werich ukončil spolupráci s divadlem (1960), vedl scénu krátce Miroslav Horníček. No konci sezóny 1961/62 bylo Divadlo ABC jako samostatný subjekt zrušeno a s celým souborem převzato Městskými divadly pražskými.

ABC divadla Rokoko

Městská pražská

100 let

Hrát pro pardubické publikum je vždy radost, říká režisér

Petr Svojtka

Jméno **PETRA SVOJTKY** není v programu GRAND Festivalu smíchu žádným nováčkem. Letos podruhé se neúčastní „pouze“ jako režisér, ale i jako spoluautor. Inscenace **V+W Revue** oživuje odkaz Osvobozeného divadla. O tom a nejen o tom se Petr Svojtka rozpovídal.

Městská divadla pražská se s vámi režirovaným titulem účastní GRAND Festivalu smíchu již poněkolkáté, taková účast dokonce častokrát získala nějakou cenu (naposledy to byl Listopad, který získal cenu Komédie diváků). Není toto vědomí svazující?

My hrajeme v Pardubicích velice rádi, velice rádi hrajeme na festivalu. Krom Listopadu jsme tu byli s Hráči, Panem Kaplanem a Bedřichem Smetanou. Je tu báječné publikum a hrát pro takové publikum je vždycky radost. Navíc na festivalu je velká konkurence, řekl bych rok od roku větší — a při pohledu na letošní plán představení musím říci, že je pro nás velikou ctí, že jsme byli vybráni do hlavního programu. Samozřejmě neradi bychom publikum zklamali, ale že bychom tím byli nějak svázáni, to si nemyslím. My se především těšíme. Já osobně mám k pardubickému divadlu citový vztah — tady jsem režisoval své první dvě inscenace v profesionálním divadle a mám tu od té doby spoustu přátel.

Divadlo ABC letos soutěží s hudební komedií V+W Revue, na které jste se podílel jako spoluautor a režisér. Co bylo impulsem k jejímu napsání?

Současný umělecký tým působí v Městských již několik sezon, ale až do loňska jsme se v žádné inscenaci přímo nepostavili k odkazu V+W — tedy k odkazu legend, které jsou v kořenech současného Divadla ABC. Cítili jsme to delší dobu jako dluh a 110. výročí jejich narození pro nás bylo velkým vykičňákem. A jedna perlička ke vzniku V+W Revue — jedna zcela zásadní osmihodinová tvůrčí schůzka se uskutečnila v Pardubicích. V srpnu 2014 o divadelních prázdninách se tu autoři sešli s výtvarníky. A proč právě tady? Dva z nás byli tou dobou v Praze, dva na Moravě a Pardubice jsou napůl cesty...

Osvobozené divadlo svou tvorbou reagovalo na tehdejší současné dění. Čím jsou dnes podle vás hry Voskovce a Wericha aktuální? Je vám jejich způsob divadla blízký?

Z jejich prvních komedií sálá odzbrojující humor, úžasná hravost a radost ze hry. A vzdělanost a chytrost. V pozdějším období se k tomu ještě přidala potřeba postavit se k palčivým společenským a politickým otázkám — ať už českým či světovým. To vše jsou věci mi velice blízké. Samozřejmě tehdejší „současné dění“ se dosti odlišovalo od dnešního „současného dění“ a mnohé věci v jejich hrách už tolik nerezonují a mohou být i nesrozumitelné (byť například dusivá, fašizující atmosféra 2. poloviny 30. let bohužel s tou současnou vykazuje podobné rysy). Jiný byl i inscenační jazyk. Proto je, myslím, velmi obtížné hrát dnes jejich hry přesně tak, jak byly napsány. Navíc, co si počít s postavami, které V+W sami hráli...? Velice těžko se dají rozvívat jejich poloimprovizované dialogy, přenášet jejich osobní charisma, vtip, pohotovost.

Co by podle vás měla mít dobrá komedie? A co by naopak obsahovat neměla?

Měla by mít chytrost, hravost, jiskru a spád. Neměla by být hloupá, nevzdělaná, těžkopádná a tupá.

Co vás v nejbližší době čeká?

V půlce února máme v pražském Kalichu premiéru takřka tarantinovské komedie Zabiják Joe s Igorem Chmelou, Táňou Vilhelmovou a Markem Tačlíkem.

JaS

Návrat veselé Jitky Smutné

Patronem úterního soutěžního večera GRAND Festivalu smíchu se stala **JITKA SMUTNÁ**, která svou kariéru herečky začínala právě ve Východočeském divadle v Pardubicích. Přečtěte si, jak vzpomíná na své herecké začátky a jaký má vztah ke komediím jako takovým.

Jak vzpomínáte na své první angažmá tady ve Východočeském divadle?

Já nejsem z herecké rodiny, takže ten příchod sem byl vlastně poprvé setkáním s funkčním organismem divadla. A je dobré, když je prostředí okolo k mladému herci laskavé. Tady jsem hned zapadla do repertoáru a tři měsíce jsem měla patnáct představení měsíčně, takže mi to nenechalo moc času na rozkoukání. Byli tady výborní herci, a i když to byla doba normalizace, tak v tomto divadle byla taková oáza bezpečí, což bylo v té době docela nebývalé. Vzpomínám na to tady moc dobře, potkala jsem se s výbornými režiséry a měla hodně příležitostí.

Co vám to jako čerstvé absolventce DAMU přineslo? Byl zde někdo, kdo na vás profesně zapůsobil či inspiroval?

Byli to především lidi, které jsem mohla pozorovat při práci a zároveň s nimi hovořit v soukromí. Myslím, že mě ovlivnil každý člověk, který tady byl, i profese, které nejsou na jevišti vidět, jako jsou garderobiérky, krejčovna, vlásenkáři nebo inspicienti. Někdy se člověk neučí jen z toho dobrého, ale i z toho špatného, a názor si pomalinku skládá. V tomto divadle byli vždy přátelští. Herci jsou v divadle od rána do večera a jsou jako rodina. Já nebudu nikoho jmenovat, protože mě vlastně ovlivnil celý ten živý organismus.

Vzpomínáte si na nějakou roli, která vám utkvěla v paměti nebo byla vaše oblíbená?

Poslední role, kterou jsem hrála. Byla to role Célie v Jak se vám líbí. Režisoval ji režisér Karol Skladan, s kterým jsem se setkala při práci poprvé, a myslím, že to bylo taky poprvé, kdy jsem objevila, že můžu diváky rozesmát.

Co vás vedlo k tomu, že jste pak odešla do Ostravy, kde jste následně několik let působila po boku Jana Kačera?

Právě proto, že na představení Jak se vám líbí přijel šéf činohry tehdejšího Státního divadla v Ostravě Karel Vochoč. Jel si nakoukat někoho jiného než mě a odvezl si příslib, že se přijede podívat do Ostravy a rozhodnu se, jestli budu chtít do jejich angažmá.

Jaký máte vztah k vážným hrám a jaký ke komediím? Preferujete jedny více než ty druhé?

Mám ráda tragikomédie, jednoznačně hry, u kterých je humor obsažen, ať už více či méně zjevně. Humor nemusí být na první pohled vidět, ale tak jako v životě i něco vážného může být současně naprosto k smíchu.

Máte nějakého oblíbeného autora komedií?

Nemyslím, že mám oblíbené přímo autory, spíše jednotlivé komedie. Musím říct, že francouzská komedie Jméno, kterou jsem tady viděla, mne velmi zaujala, nesmírně se mi představení herců Městského divadla Brno líbilo.

NiP

